

Sygn. akt II Ka 487/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2014r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu – Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący : SSO Maria Żelichowska-Błazowska

Sędziowie: SO Bogdan Kijak (spr.)

SO Arkadiusz Penar

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Olszowska

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2014r.

sprawy M. S.

oskarżonego o przestępstwo skarbowe z art.107§1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez Urząd Celny w N.

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu

z dnia 19/07/2013r. sygn. akt II1 K 491/12

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną a kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 487/13

UZASADNIENIE

M. S. oskarżony był o to, że:

- w okresie od 2 sierpnia 2008 r. do 10 grudnia 2010 r. w miejscowości W. w lokalu (...) urządził wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych, gry na automacie (...), który umożliwia przekraczanie maksymalnej stawki za jedną grę, co narusza art. 129 ust. 3 ustawy o grach hazardowych,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks.

Wyrokiem z dnia 19.07.2013 r., sygn. II 1 K 491/12 Sąd Rejonowy w Nowym Sączu uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, a kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją Urząd Celny w N..

Zarzucając:

- błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że oskarżonemu M. S. nie można przypisać odpowiedzialności za zarzucane mu przestępstwo skarbowe polegające na tym, że od dnia 2.08.2008 r. do 10.12.2010 r. w miejscowości W. w lokalu(...) urządził wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych, gry na

automacie (...) który umożliwia przekraczanie maksymalnej stawki za jedną grę, co narusza art. 129 ust. 3 Ustawy o grach hazardowych,

wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnym uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, iż urządzenie opisane w zarzucie nie było automatem o niskich wygranych, co wynika jednoznacznie z opinii biegłego sądowego R. R.. Podniósł, iż osoba prowadząca działalność gospodarczą winna dopełnić wszelkich starań, by w sposób należyty dbać o prowadzone interesy. Oskarżony jako osoba zarządzająca grę na automatach ponosi odpowiedzialność za całość przedsięwzięcia. Zdaniem skarżącego zachowanie i działanie oskarżonego pozwala przypisać działanie umyślne w zamiarze ewentualnym. Oskarżony znając wysokie przychody z zakwestionowanych automatów oraz mając wiedzę z racji wykształcenia i doświadczenia godził się na popełnienie czynu z art. 107 § 1 kks. Skarżący zakwestionował też stanowisko Sądu Rejonowego co do znaczenia braku notyfikacji przepisu dla kwestii jego obowiązywania w krajowym porządku prawnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest oczywiście bezzasadna. Sąd Rejonowy po poprawnie i wnikliwie przeprowadzonym postępowaniu, w pisemnym uzasadnieniu wyroku ustosunkował się do całości materiału dowodowego zebranego w sprawie, a następnie w sposób rzeczowy i przekonujący podał, na jakich dowodach oparł ustalenia faktyczne i dlatego nie dał wiary dowodom przeciwnym. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy nie narusza zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w związku z tym mieści się w granicach prawa do swobodnej ich oceny, określonego w art. 7 kpk. W oparciu o prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy dokonał trafnej oceny prawnej, słusznie przyjmując, iż nie ma podstaw do przypisania oskarżonemu winy. Apelacja oceny tej skutecznie nie podważa, dlatego też uznać ją należy wyłącznie za polemikę z prawidłowo poczynionymi ustaleniami faktycznymi Sądu Rejonowego.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż przyczyną wydania wyroku uniewinniającego było ustalenie, iż nie można oskarżonemu przypisać umyślności w realizacji znamion czynu z art. 107 § 1 kks. Wniosek taki poprzedziło słuszne ograniczenie zarzutu do okresu od 6 stycznia 2010 r. do 29 stycznia 2010 – tylko za ten okres wchodziła w grę ewentualna odpowiedzialność oskarżonego za zarzucany mu czyn. Początek tego okresu wyznacza dzień zainstalowania zatrzymanego na potrzeby niniejszego postępowania automatu, zaś data końcowa to dzień zaprzestanie pełnienia przez oskarżonego funkcji prezesa spółki zarządzającej grę. Powyższe przypomnienie jest niezbędne, bowiem skarżący zawarł w uzasadnieniu apelacji obszernie rozważania, które są bez znaczenia dla oceny trafności zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy przyjął, że przedmiotowy automat pozwalał na uzyskiwanie wygranej przekraczającej wysokość 60 złotych, dlatego zbędne jest wykazywanie w apelacji tej okoliczności.

Odnośnie kwestii braku notyfikacji przepisów ustawy zmieniającej ustawę o grach hazardowych należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy wyraził pogląd, że brak notyfikacji skutkuje niemożnością stosowania przepisu w porządku krajowym, to jednakże nie ta okoliczność zdecydował o uniewinnieniu oskarżonego. Zatem także i w tym przypadku zbędne są rozważania podważające pogląd Sądu Rejonowego. Dla porządku trzeba zaznaczyć, iż Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę nie akceptuje poglądu wyrażonego przez Sąd Rejonowy w tej kwestii, próbując przeciwny pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 28.11.2013 r., sygn. I KZP 15/13. Nie ma jednak potrzeby szerszego omawiania tej problematyki, bowiem różnica poglądów co do skutków braku notyfikacji przepisu podlegającemu tej procedurze nie wiąże się z wydaniem wyroku uniewinniającego.

W odniesieniu do powodów, dla których wydany został wyrok uniewinniający stwierdzić należy, iż rozumowanie i argumentacja Sądu Rejonowego zasługują na pełną akceptację. Skarżący przytoczył definicję umyślności z zamiarem ewentualnym, ale nie przytoczył takich okoliczności, które dawałyby podstawę do przypisania oskarżonemu

umyślności. Nie można bowiem istnienia zamiaru ewentualnego upatrywać w ogólnikach – odpowiedzialności za funkcjonowanie spółki, ale należy go wykazać poprzez konkretne okoliczności. Powoływanie się na konieczność dopełnienia wszelkich starań nie wykazuje zamiaru ewentualnego, bowiem brak oczekiwanej staranności to znamię nieumyślności. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynikają nawet te okoliczności, na które powołał się skarżący. Nie ma żadnych dowodów na to, by oskarżony po dniu 6 stycznia 2010, a przed dniem 29 stycznia 2010 r. wiedział o tym, że automat zainstalowany w W. przynosi wysokie dochody, a w takiej sytuacji nie ma żadnego znaczenia jego wykształcenie, czy doświadczenie życiowe. Mieć przy tym należy na uwadze, że do przedmiotowego automatu wydana została przez pracowników Politechniki (...) opinia co do jej legalności, a nadto istniała też księga kontroli eksploatacji automatu do gier. W związku z istnieniem powyższych dokumentów wskazujących na legalny charakter urządzenia, dla przypisania oskarżonemu winy konieczne byłoby wykazanie, że powinien on być przypuszczać, że dokumenty te w odniesieniu do zatrzymanego automatu nie uwzględniają rzeczywistego stanu rzeczy – dokonanych przeróbek. Nie ma przy tym żadnych dowodów wskazujących na to, by oskarżony zlecił ich wykonanie, czy choćby o nich wiedział. Skazanie na podstawie hipotez i przypuszczeń jest niedopuszczalne.

Godzi się też zauważyć, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, że z treści zarzutu nie wynika, z jakiego tytułu nastąpiło powiązanie odpowiedzialności oskarżonego za automat funkcjonujący w W.. Nie można w tym zakresie pozostawiać pola do interpretacji, gdyż każde znamię czynu zabronionego winno być ujęte w opisie czynu. Podobnie jak w przypadku kwestii notyfikacji, wskazane wyżej braki w opisie czynu nie mają znaczenia w kontekście oceny trafności zaskarżonego wyroku. Zwrócenie uwagi ma służyć temu, by na przyszłość w razie stawiania zarzutów za podobne zachowania, opis czynu zawierał wskazanie podstaw odpowiedzialności określonej osoby za urządzenie czy prowadzenie gier hazardowych wbrew przepisom ustawy.

Podejmując próbę podważenia trafności zaskarżonego wyroku skarżący skupił się na wykazywaniu okoliczności, które w niniejszej sprawie nie mają wpływ na treść zaskarżonego wyroku, nie podając przy tym argumentów dających podstawę do podważenia rozumowania Sądu Rejonowego w zakresie braku podstaw do przypisania oskarżonemu umyślności. Z tych powodów apelację uznano za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy nie uwzględnił apelacji i uznając ją za oczywiście bezzasadną na zasadzie art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, a kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636 § 1 kpk obciążył Skarb Państwa.